

Editorial

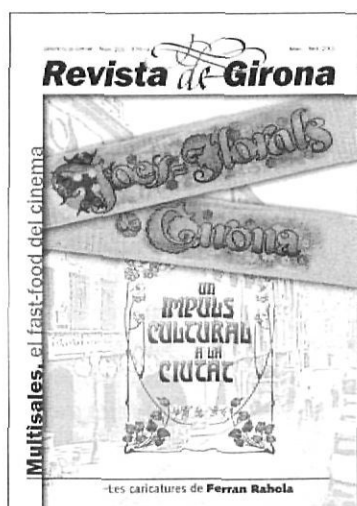
Revista
de
Girona

La Catedral i també Sant Feliu

D'aquí a unes quantes setmanes, la bastida que des de fa mesos cobreix la façana de la Catedral de Girona serà desmuntada i deixarà veure el resultat de la laboriosa restauració que s'hi està practicant; el gran retaule de pedra, començat pels voltants del 1600 i coronat l'any 1960, arribarà –al cap de cinc segles– a la seva culminació. Amb aquesta rehabilitació s'haurà executat el primer capítol del pla director de la Catedral, el document marc que pauta les reformes que s'aniran fent a partir d'ara en el conjunt del temple. En el finançament de les obres s'hi han implicat el Bisbat, el Capítol de la Seu, l'Ajuntament, la Diputació, la Generalitat i algunes empreses privades. Cal felicitar totes aquestes institucions i entitats pel gest d'unitat amb què han posat mans a l'obra, com si volguessin subratllar un fet inqüestionable: la Catedral és un monument únic que pertany al patrimoni de tots els gironins.

La blancor de la Catedral restaurada farà més evident, per contrast, la brutícia i l'abandó de la façana de l'església contigua de Sant Feliu, ennegrida pel pas del temps i per la contaminació de l'ambient. La construcció del nou pont sobre l'Onyar, la demolició de la casa adossada al temple, l'actuació municipal a l'escalinata i la rehabilitació global del barri del Pou Rodó han fet més visible la degradació de Sant Feliu, que encara resultarà més punyent quan es contemplin, des del pont esmentat o des de més enllà, les dues façanes juntes.

La Catedral i Sant Feliu formen un conjunt indissociable: amb els dos campanars i les dues façanes es configura l'emblema de Girona i es dibuixa el seu millor cartell. Per això els dos monuments han de merèixer un tracte semblant. L'Ajuntament ho ha entès així en encarregar un estudi de costos de restauració al mateix equip que va fer el de la Seu. Caldrà que es produeixi també una confluència de voluntats semblant a la d'ara, per tal que la imatge pètria de Girona pugui ser mostrada i contemplada amb tota la seva esplendor.

Jocs Florals. Al llarg del primer terç del segle XX els Jocs Florals van ser, arreu de Catalunya, no sols un concurs literari sinó també una festa patriòtica. La quantitat i la qualitat de les persones que hi van prendre part com a presidents, membres del jurat i guanyadors de premis converteixen les seves actes en un veritable monument a la cultura de l'època i en un inventari antològic de la seva oratòria, poesia i prosa. El nostre dossier d'avui s'aproxima a la pedrera inexplorada dels Jocs de la ciutat de Girona, amb el desig que aquesta primera pedra remoguda permeti descobrir-ne moltes més, tant dels mateixos jocs com dels altres que en aquells anys es van celebrar amb gran ressò a les ciutats i viles de les comarques gironines.